

Kép, három emberrel

Helyes Dani

Pál és Lajos elcsigázottan ült az asztal körül, a szobában. Együtt közel 200 kilós súlyuk, valamint passzoló derékbőségük jogán a súlyos függönnyel eltakart ablakon átvánszorgó fényt tökéletesen elzárták az asztalon nyugvó csengőtől. A Mérnökre vártak, de ő immár közel 20 perccel igyekezett bizonyítani, amit mondanak róla: gusztustalanul imád késni. Pálnak és Lajosnak a tompa nehéz hőség, a déli kisvárosok délutáni hősége, lassan szétmázolta az arcán a testéből kicsapódott vizet, nedves, alvadt margarinhoz hasonló szagú ruhákat lógatott rájuk, és ellenállhatatlan vágyat gerjesztett bennük a saját, majd egymás feleségei iránt, ami ahogy kibomlott, szét is terült a szoba sűrű levegőjében. Persze, szar az élet, ha ilyen langyos várakozással telik, de Pál amúgy is kivolt. Háromnegyed 5-kor kezdett el ordibálni a vekkere, és meglepően gyorsan készülhetett el, hisz alig fél 6-kor már a kocsiban hallgatta a duruzsoló bemondónőt a rádióból. Éles, nyugodtan szétömlő fény, az az idegtépő, reggeli dugókat megvilágító

fajta, meg gőzölgő kávé. Tavasszal ennek a földrajzi szélességnek sajátos tulajdonsága a 9–10 órára elmúló éjszakai hideg, attól kezdve aztán az ember elkezd izzadni. Szépen fokozatosan. Leveszi a kabátot, majd levenné a zakót, felnyomja a légkondit és elteszi a szomszéd asztalnál ülő dolgozó kedvenc tollát, jól jön az még alapon. Ez a folyamat eltart közel 3-ig, akkor Pál lemegy a vállalati büfébe, ahol leülnek Lajossal a szokásos vegetáriánus pult melletti asztalukhoz, és műanyagtányérból pörköltet zabálnak. Lajos köhög, Pál meg káromkodik, aztán ezt cserélgetik, míg a bódító, és a nyolcórás papírtologatáshoz képest indokolatlanul durva fáradtság be nem hajtja őket abba a kicsi szobába, ahol immár történetem kezdete óta főnek. Rendszerint itt várják ki az estét. Lajos, talán csak, hogy kiszáradt torkát próbálgassa, valami komolyabb beszéd előtt, megszólalt:

– Harharhar – majd miután belefutott Pál enyhén undorodó tekintetébe hozzátette: – Nyert a Csapat 4:2-re.

Elérzékenyült összerosolygás, majd megszólalt a csengő.

Már magában az a tény is figyelemreméltó, hogy miért van egy szobában külön csengő, hát még a hangja, ez a brutális berregés. Lelket tépő sikoly, mondjuk, mint a '40-es évek légiriadói. Le kéne vágni a kezét, aki tervezte. A szétrobbánó csendbe lépett be a Mérnök. Kezet fogtak és leült. Rágyújtott és kilazította az eddig kétségkívül ijesztően szorosra húzott nyakkendőjét. Beleharáskolt egyet a visszaömlő némaságba, aztán elkezdtek. 20 perc, közel egy fél óra, kettő, ötketted, három, négy óra... beszéltek szexről, politikáról meg a közös kis titkos részvényeik állapotáról. Forma1-ről, húsokról, na meg persze a gyenge befejezésekről. Úgy képzelem, két grafikon és nőügy között

felírtak egy olyan A4-es forma lapra egyet-egyét, aztán sokáig szaggatottan röhögtek.

Úgy tűnt, az álmosan süllyedő nap magával rántotta az eget is, az ég meg, mint valami nagy körforgásban, kirántotta a házakból a korzózókat, behúzván az utca díszletei elé a fél várost. Masszív zsvivaj tódult a meleg levegő helyére, és lezuhant a jótékony fekete éjfelete éj. Pál, Lajos és a Mérnök kimentek a szobából, majd kényelmesen hazasétáltak, nem hagyva mást hátra, mint a tréfát egy A4-es formátumú lapon:

És akkor megszólalt a csengő.